

Egy ember

„Három nagyszerű ember és egy kisfilm lett az életem meghatározója. Diószegi tanár úr mint véznácska gyereket befogott atletizálni, Skultéti Sándor mindenáron birkózót akart belőlem faragni, de Varga Jancsi – a későbbi világbajnok – kétszer úgy a szőnyegre vágott, hogy egy hétig nyögtem utána. Végül egy fiatal testnevelő kézilabdacsapatot szervezett az utcánkban és én ugyan „kutyaütő” voltam, de nekem volt labdám, ezért bevettek a csapatba. Így kezdődött valahogy a sportpályafutásom Abonyban, ahol a rossz nyelvek szerint minden eldobott bot Vargát talál. Mert annyian vannak. A film adta meg a végső lökést. Az olimpiákról szólt, és többször vetítették a rajzteremben. Akkor jutott eszembe először, de jó is lenne egyszer eljutni odáig...

A nagy karrier katonakörömbe kezdődött. Újoncként bekerültem a Honvéd keretébe. Alig telt el négy-öt hónap, és szinte a megyei első osztályból lettem a válogatott keret tagja. Kevés sportoló mondhatja el magáról, hogy előbb játszott a magyar válogatottban, mint egy NB I-es mérkőzésen. Hát ez velem megtörtént. A Honvéd szűkített keretében tizenegy emberből kilenc válogatott volt. Ku-

pameccseken már nyolc-kilenc gólt lőttem, de az NB I-ben nem játszottam hosszú ideig. Közben persze tanultam a nagyoktól: Fenyő, Adorján, Kovács Laci, Vitkai... mindtől ellestem valamit. Jó volt, szép volt.

Debrecenbe 1973 januárjában kerültem. Hívtak, és mert a Honvédban sok volt a „dudás”, én felpakoltam a családot és ideköltöztem. Feleség és két gyerek, meg egy kevés bútor. Szeretettel fogadtak. Nem kellett sok idő, és összeállt a „nagycsapat”. Sikert sikerre halmoztunk. Bajnokság, kupagyőzelem, nemzetközi szereplés... Egyet sohasem felejték el: a szurkolók a várlukon vittek bennünket az állomásról az Aranybikába. Közben megálltunk és én szóno-koltam, mint annak idején Kossuth Lajos. Rövid volt, de velős. A szurkolók kórusban kérdezték: ugye, Varga Pista, nem hagyod itt Debrecen-t? Én meg röviden válaszoltam: nem. Hurrá meg éljenzés. Azóta imádom ezt a várost. Innen lettem olimpikon, világválogatott. Profi nem lehettem abban az időben és ez nagyon fáj, de végül mégiscsak összejött valami.

Ez az újabb fejezet azzal kezdődött, hogy a Tysseen–Hentshel cégnél let-

Varga István

tem munkás, és Leopárd típusú tankok motorjait szereltem. Napközben munka, este edzés, hét végén meccs. Ontottam a gólokat. Abban a ligában még ma is én vagyok a gólkirály. Aztán jött Spenge. Egy másik kisváros, ahová most is visszajárok, mert rengeteg barátom van ott. Az a tíz év nem csak anyagi sikereket hozott, engem is átforgált. Megtanultam profi módon gondolkodni, azóta van igazi felelősségérzetem és tudom, hogy csak színvonalas munkával lehet pénzt keresni, ingyen semmit sem adnak abban a világban.

Jól ment minden, de hazavágytam. Amikor ezen gondolkodtam, akkor döbbsentem rá,

hogy nekem Debrecen a háza. Eszembe se jutott Budapest vagy a szülőfalum, Abony. Hívtak is. Ígérték, hogy minden feltétel adott lesz, nekem csak menedzselni kell a Dózsát. Így aztán tíz év után hazajöttem. Persze minden másképpen lett, de nem adtam fel. A sportág visszafogadott. Ligaelnök lettem, menedzseltem a válogatottat, a nyelvtudásom miatt a nemzetközi porondon is van már hírem.

Furcsa ez. A nagyvilág elismer, a köztársasági elnök kitüntetés a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztifokozatával, és közben én nap mint nap élethalálharcot folytatok, hogy az egyesület és elsősorban a kézilabdacsapat talpon maradjon. Bármily nehéz is, nem adom fel. A profik között megtanultam küzdeni és tudom, hogy akkor ér az élet valamit, ha célja van az embernek.”

Lejegyezte: Pallai János